

HOLMSTRÖM, CARL FERDINAND ALEXANDER
ÖBERG, LUDVIG TEODOR

Lilla sotarmurres underbara öden : en liten historia för barn / med bilder av Th. Öberg ; svenskt original af L.D.R-m

Stockholm, Brundin
1856

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!



Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

HOLMSTROM, C.F.H.



LILLA

SOTARMURRES

underbara öden

En historia för Barn

Svenskt original af L.D.R.-n.

med bilder i färgtryck

1856.

Sw. Saml.
Uinderv.
Barnb.
(P. v.)

Kungl. biblioteket, Stockholm



50001

000 521 160

LILLA SOTARMURRES
underbara öden.
En liten historia för Barn



Svenskt original

af

L. D. R - m.

STOCKHOLM

tryckt hos A. J. Salmson.

på J. L. Brudins förl.





Första Kapitlet.

Det blåser kallt, och snön faller i tätta flockar ned från den molntäckta himmelen. Få människor äro ute på gatorna, ty hvar och en som kan, håller sig hemma vid den varma brasan.

Men hvem är den lilla gossen, som klifver genom snödrifvorna?... Svart är hans långa, hängande linnemössa, svart är hans jacka, och svart är han i synen som ett stycke kol.

Det är lilla sotarmurre!

Tag af dig mössan, kära Janne. —

— Heter han så?... Ja; så kallas han. Ingen känner hans föräldrar, stackars barn, men det är en bra gosse, rask och kry..... Se så! Nu är han redan borta!

Lätt som en sparf hoppar den lilla sotaren fram; han fryser... fryser duktigt... men är lika glad för det. Än blåser han i fingrarna, än slår han armarna i kors, öfver hvarandra; än stampar han hårdt i gatan, för att hålla sig varm. Under tiden skrattar han muntert. Hu, då! nu kom en stormil rusandes, och sotarmurre föll omkull i en stor snödrifva. — Nu gråter han visst? — Jo, pytt!... Snön är mjuk, och han

gjorde sig icke illa. Nu springer han framåt igen och sjunger:

Lätt som fågeln lilla sotarn är,
Och han ler åt mödor och besvär,
På det högsta tak han klättrar glad
Och ser, under sig, den hela stad,
Och som små, små flugor menskors skara.
Han är frisk och ung,
Säkert ingen kung .
Kan mer säll än lilla sotarn vara.

Trygg för kölden, och för vindars larm,
Han i skorstens vrå sig håller varm.
Der i stillhet hvilar han en stund,
Drömmer ljufligt under sömnens blund,
Och i drömmen sväfva englar neder.
Men, ur hvilan återvaknad snart,

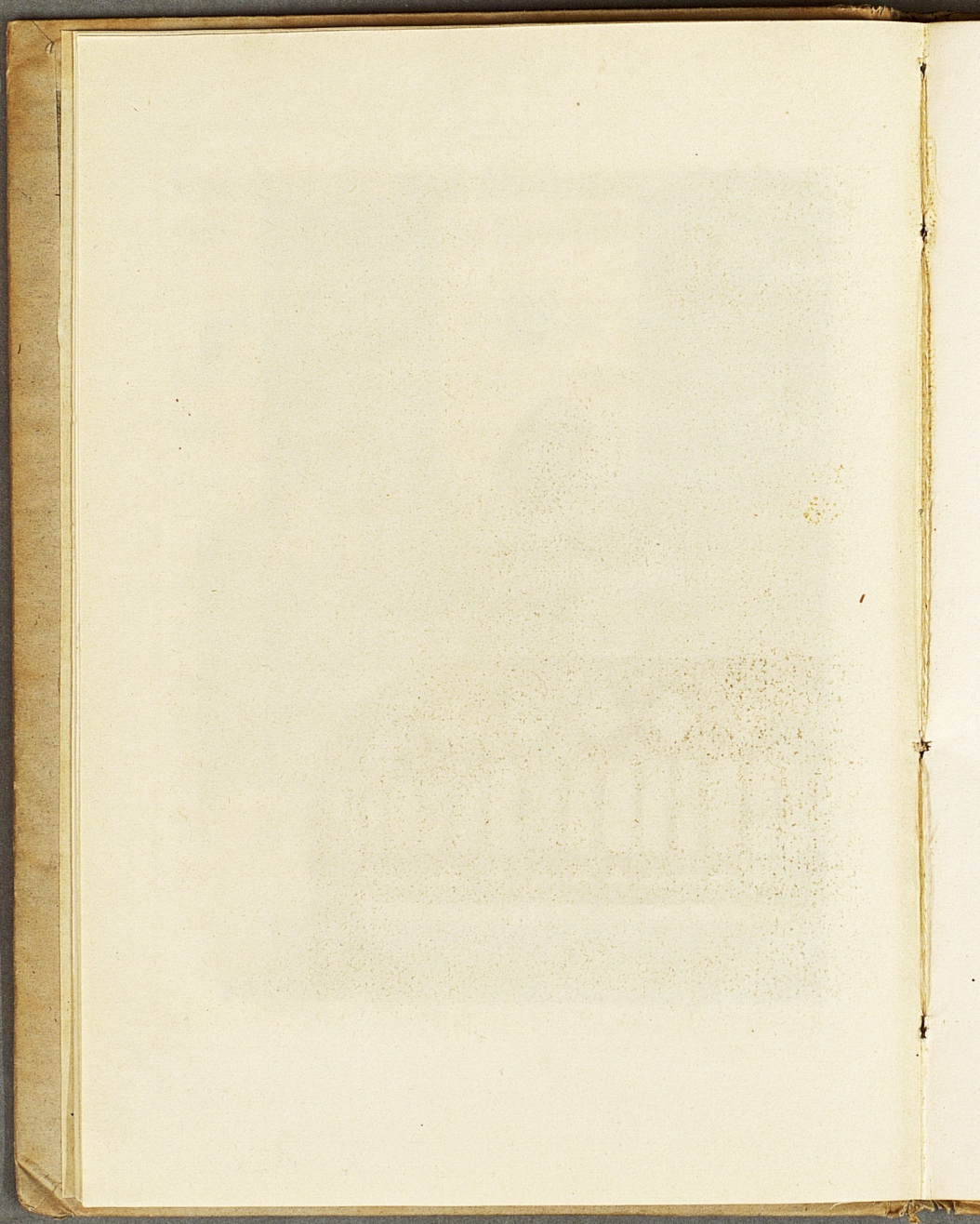
Upp han far med ekornns snabba fart,
Och från skorstens kant sin visa qväder.

Så ljöd lilla sotarmurres sång, och
just när han slutat densamma, stod
han vid målet för sin vandring, ett
stort präktigt hus vid Drottninggatan.

Lilla Janne klef dristeliga på ge-
nom porten, och uppför en vacker
trappa. Der stannade han utanför en
dörr, och knackade helt beskedligt på.
Men nu få vi se hvad det är för folk,
som bor derinnanföre. Lilla sotarmurre
får vänta så länge.



Lilla sotarmurre bultar på.



Andra Kapitlet.

Lilla Janne hade gått vilse. Derinnanför bodde ej fru Wallin, till hvilken hans mästare hade befallt honom att gå, utan en fru Ström.

Ännu var der allt i oordning i det vackra rummet, som fru Ström bebodde, ty hvarken hon eller hennes barn älskade ordentligheten. På det vackra golvet lågo en mängd leksaker om hvarandra. På en den aldrasomnäpnaste docka var näsan sönderslagen,

och bilderböckerna se'n! Ja, dem, vet jag knappt om jag vill tala om. De voro sönderslitna och fläckiga, som om ett helt regimente med kattungar haft att göra med dem. Sådant är inte vackert; eller hur?

Midt på golvet suto tre barn: Wilhelm, Thilda och Jenny. De voro alla väl klädda, men man såg tydligt på dem spår af oordentlighet. Vid fönstret satt ett fruntimmer, och roade sig med att göra ingenting. Det var fru Ström, modren till de trenne barnen.

— Mamma, mamma! ropade Thilda, den äldsta af flickorna, jag vill ha' en

kopp kaffe till! Men jag vill inte ha skorpor, utan saffransbröd.

— Och jag vill ha pepparkakor! ropade Jenny.

— Och jag konfekt, sade Wilhelm.

— Ring på klockan efter Marie, sade modren. Hon får ge er hvad ni begär. Jag har ej tid dertill.

Och nu blef ett ringande och ett pinglande, som om elden varit lös; och slutligen kom Marie, en af familjens tjänstflickor. — Hvad ä' de' om? frågade hon näbbigt.

— Barnen vilja ha' mer' kaffe, sade fru Ström.

— Och saffransbröd, sade Thilda.

— Och konfekt! skrek Wilhelm.

— Och pepparkakor, inföll Jenny.

— Kaffet är slut, svarade Marie.

— Ja, men jag vill ha' en kopp till, sade Wilhelm.

— Och jag med! Och jag med! ropade begge flickorna.

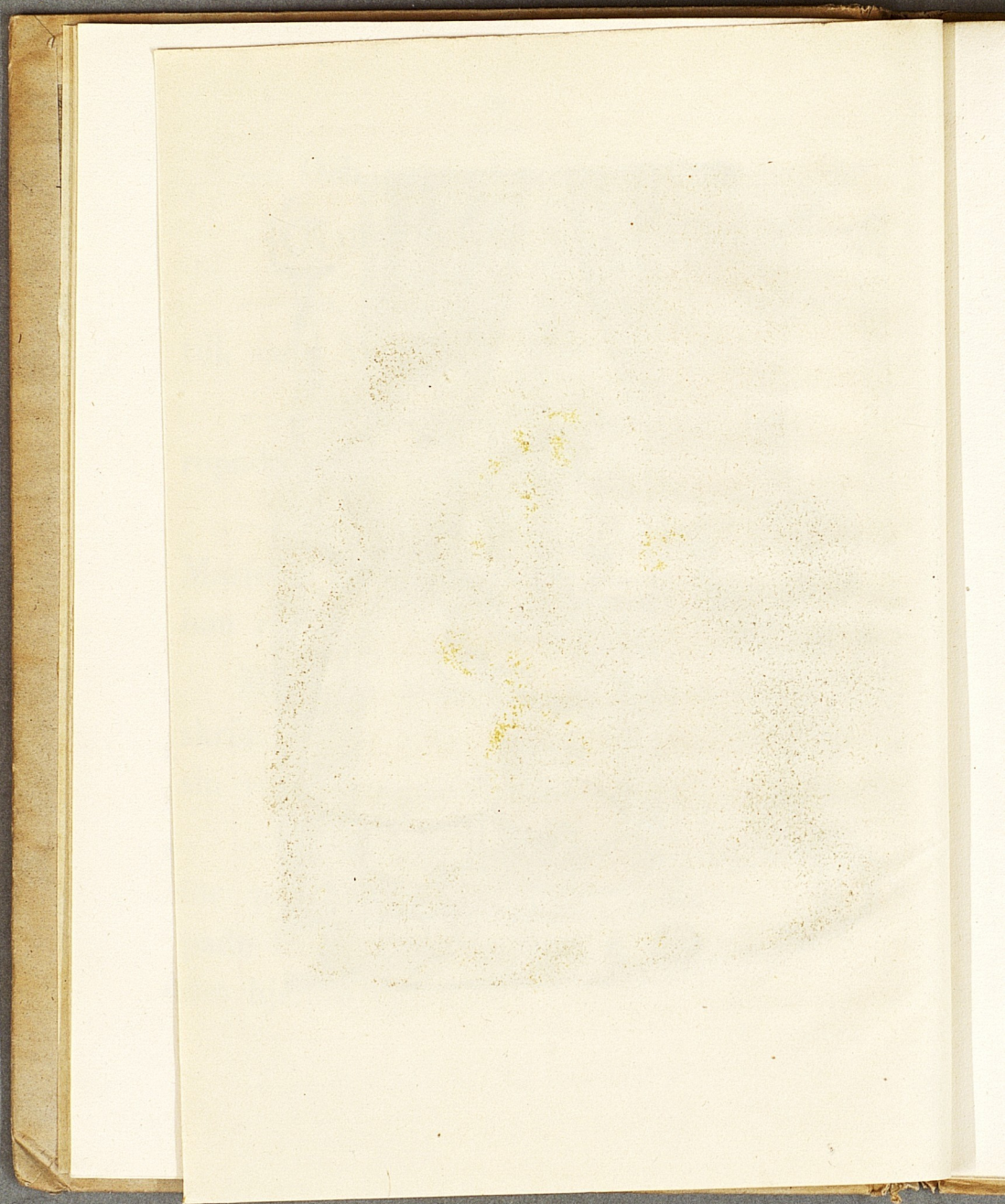
— Då får ni koka er sjelf, sade Marie. Och med dessa ord lemnade hon rummet.

Men nu blef det en gråt och ett skrik. Det lilla herrskapet ville ha' sin vilja fram naturligtvis.

— Tyst, tyst! Eljest talar jag om för pappa, när han kommer hem! ropade fru Ström, gång efter annan; men det hjälpte ej.



Lilla sotarmurre har gått gålet.



Inte sannt mina små läsare och läsarinnor, det var riktigt några obeskedliga barn? Jag tror att vi ej bry oss om dem, utan heldre gå till lilla Janne, som står och fryser och knackar der- utanföre.

Men hvad? Jag tror sannerligen att vår svarta vän har blifvit otålig? se bara! han öppnar dörren och stiger in.

Hu, då! Nu blef det ett nytt spektakel!

— Sotarn! Sotarn! skreko barnen, och sprungo, likt yra höns, om hvarandra.

— Hvad vill du? sade fru Ström.

— Jag skulle sota. Är det inte här

fru Wallin bor? frågade lilla Janne ödmjukt.

— Ånej! gå en trappa högre opp.

— Ja, ja, ut med sotarn! Ut med sotarn! Den fulingen! Den otäckingen! skreko barnen. Och Wilhelm, som nu hade blifvit modig, fattade en bilderbok, och kastade den mot Janne; men träffade ej honom, utan en prydlig gipsbild, hvilken, vid det oväntade slaget föll pladask i golfvvet.

Lilla Janne hade, som sagdt är, gått vilse, och smög sig skamflat ut.

Tredje Kapitlet.

Med tunga steg vandrade vår lilla sotare uppför den andra trappan. Det ovänliga emottagandet, dernere hade förtagit honom allt hans mod. Tyst satte han sig ned för en stund, och den ena tåren efter den andra tillrade utefter hans svarta kinder.

De bemötte mig alldeles som om jag skulle varit den sämsta hund, snyftade han, och ändå har jag aldrig gjort dem något ondt! Rår jag för att jag är sotig? Det måste jag ju vara, när jag är ute i mitt arbete. Hu, då! hvad

de barnen voro otäcka, fortfar han efter en stund; och ändå voro de väl klädda; och få säkert gå i skola, och få lära sig något nyttigt! Ack! Om jag vore så lycklig som de, skulle jag vara så snäll, ordentlig och flitig, och framför allt vänlig mot alla. Men stackars lilla Janne, han har ingen far och ingen mor, han är alldeles ensam han i hela världen.

Och vid dessa ord började han att gråta ändå häftigare.

Båda hafva drunknat, har man sagt mig, och jag vet ej en gång deras namn. Detta, fortfar han, och framtog en liten dosa, i hvilken en enkel, fint virkad hårslinga, hopfästad med ett litet silf-

verlås, låg förvarad, är det enda minnet, jag har efter dem. Det hängde om min hals, då man fann mig uppkastad af hafvet på den norrska kusten. Vördnadsfullt förde lilla Janne det kära minnet till sina läppar, och förvarade det sedan omsorgsfullt. Hu, då! hvad det är kallt! sade han efter en stund, och reste på sig. Här måste det vara som fru Wallin bor? Få se, om jag också blir utkörd här, liksom nyss?!

Härvid närmade han sig en dörr, och knackade på densamma.

Men nu, mina små vänner, göra vi, som vi gjorde nyss, och lemna lilla Janne i fred för en stund. Vi råka honom nog snart; ska' ni få se.

Fjerde Kapitlet.

Våningen två trappor upp var så grann, så grann! Präktiga tapeter betäckte väggarna; uppå golvet lågo de skönaste och mjukaste mattor. Möblerna voro af dyrbart träd, och glindrande ljuskronor hängde i taket.

Det var der som enkefru Wallin bodde, tillika med sina små barn, en flicka och två gossar. Flickans namn var Fanny, och gossarnas Hugo och Alfred.

Nu känna vi dem alla. Midt framför soffan stod ett snyggt dukadt bord, och familjen var just nu sysselsatt att äta frukost, bestående af det dråpligaste kaffe och småbröd. Tätt vid det ena fönstret stod ett mindre bord, fullsatt med vackra blomkrukor och väl inbundna böcker.

Det var i dag Fannys födelsedag, och hennes goda mamma hade därför rikligen begåfvat henne. Också var den lilla flickan, utom sig af glädje, och sprang som en hind omkring för att visa alla sina skatter.

— Se, se! lilla mamma, sade hon, hvilka vackra taflor är det ej i denna boken? Se bara på den här!" Huruledes

leksakerna roade sig sjelfva i somras.”
Huru lustigt! Se på den tjocka nötknäpparen, den raska soldaten och den smalbenta dansmästaren; huru de alla sitta på gunghästen, som rider af i frysprång.

— Jaa, det är allt rätt roligt, mitt barn, sade fru Wallin vänligt.

— Och den här boken se'n! pladdrade Fanny. Se bara på det här brinnande skeppet! Hu, då! Jag riktigt darrar af rädsla! Ser du, mamma, huru ängsliga alla se ut der om bord! Och se på den hvitklädda frun med det lilla barnet der på armen!

Fru Wallin reste sig upp, och hennes anlete bleknade synbart. Man

kunde tydligt märka att ett smärtsamt minne plågade henne.

— Min stackars syster! hviskade hon, och varma tårar runno utför kinderna.

— Mamma gråter, sade lilla Alfred. Söta, snälla mamma, är du sjuk?

— Nej, mitt barn.

— Men du är ledsen, det är säkert! ropade Hugo, och smekte modern.

— Tänker du på pappa nu igen?... Han är ju hos Gud! Ty du har sagt att alla goda människor komma dit. — Och han var ju så god!

— Nej, min kära Hugo. ... Jag tänkte nu på något annat.

— Säg oss då hvad du tänkte på, yttrade Alfred.

— Fannys bok, sade modren, uppväckte hos mig minnet af min syster.

— Det ringer! Det ringer! mamma! ropade nu Fanny.

— Det var på köksdörren, sade fru Wallin. Kanske det är någon af dina små skolkamrater, som vilja hälsa på dig på din födelsedag.

— Det är visst flickorna Hoffman!

— Och i ett nu flögo alla barnen och uppryckte dubbeldörrarna. Men det var ej några flickor, som hälsade dem. Det var en nedsnöad och sotig

gosse, som ringt på klocksträngen till köket, och nu vände sitt ansigte emot de små.

Det var lilla sotarmurre.

Femte Kapitlet.

Men fru Wallins barn blefvo ej rädda, och sprungo ej sin kos, ty de hade för mycket förstånd dertill. Tvertom stodo de qvar, och nickade vänligt åt lilla sotarmurre.

— Söker du någon? frågade Fanny.

— Jaa, fru Wallin; ty det är hos henne, som jag skall sota.

— Det är vår mamma! ropade Alfred.

— Jungfrun är borta, sade Fanny, hon har köksnyckeln med sig; men hon kommer snart igen.

— Då skall jag vänta så länge.

— Der i kalla förstu'n? Åh-nej! Kom in du! Här är det så varmt... så varmt.

— In?... sade lilla Janne; nej, det törs jag visst ej.

— Åh, stig du bara på, menade Fanny, med en viss beskyddaremin. — Inte sannt, mamma? Du tillåter det ju? — Och vid dessa ord vände hon sig till modren, som på afstånd, stilla hade åhört samtalet.

— Gerna! sade hon, men kom bara snart in, eljest så drar du ut all värma.

Och således måste lilla Janne in. Jag vill just inte påstå att han var ledsen för det. — Tvertom.

— Det är således du, som skall sota hos oss? frågade fru Wallin vänligt.

— Ja, kära fru.

— Hur' gammal är du?

— Nio år.

— Och heter?

— Janne Sjöö.

— Tycker du om ditt yrke?

— Ja, mycket! Det är så roligt att sitta högt, högt uppe i luften, och se fåglarna fara omkring.

— Är din mästare god emot dig?

— Ja, visst; han har tagit värd om mig, ända från min barndom.

— Godt. Nåå, lilla Fanny, har du glömt att du är värdinna? Skall du inte fägna din gäst med något?

— Ack jo, ack jo! ropade Fanny, får jag bjuda Janne på frukost?

— Stor tack! Jag har redan ätit en smörgås.

— Men du har inte druckit kaffe, sade Fanny.

— Ne-ej.

— Nå, då skall du dricka det, och doppa skorpor uti.

Och Janne drack och doppade; och för hvarje skorpa, som han fick, bockade han sig höfligt. Han bockade

sig många gånger, må ni tro. Men slutligen kom jungfrun hem och öppnade köket. Och lilla Janne tackade tusenfallt för all välfägnad, tog afsked, och kröp upp i skorstenspipan.

Der lemna vi honom så länge.

Sjette Kapitlet.

Under det att lilla Janne klifver upp i skorsten, så vilja vi dröja en stund der nere hos fru Wallin.

— Det var en snäll gosse, den der sotarn, sade Hugo; det tycker jag.

— Och jag med! Och jag med! instämde de andra.

Endast fru Wallin teg. Det sorgsna minnet af hennes syster tyngde hennes sinne.

— Kära lilla mamma, var ej ledsen längre, bad Fanny. Det är i dag din födelsedag, och då bör du vara glad. Moster är visst, liksom pappa, hos Gud.

— Om du vore riktigt snäll, så berättade du för oss om henne! ropade Alfred.

— Ack, ja! gör det, inföll Fanny, och...

— Gerna, afbröt modren. Men tron ej, att J fån höra något underbart, eller märkvärdigt. Min historia är ganska enkel.

Jag, och min syster Sofia, voro min moders enda barn. Sofia var ett år yngre än jag. I kunnen knappast föreställa eder huru god hon var. Vår barndom var lycklig, och vi täflade

båda om att älska hvarandra. Men åren förgingo, och snart voro vi ej mera barn. Jag blef gift med er goda och ädla fader här i Stockholm; innan korrt var äfven min kära Sofia förenad med en hederlig och aktad sjökaptén, Fredrik Nilsson. Min syster följde sin man på hans resor, och jag fick gång efter annan bref från henne. Med glädje berättade hon för mig, att Gud gifvit henne en son, hvilken i dopet fick namnet Axel. Snart fick jag den sällheten att trycka min syster och svåger, och deras lilla son, i mina armar. När vi ånyo skiljdes, var det liksom en aning hos oss båda, att vi ej skulle återse hvarandra. Med tårar i ögonen skänkte mig min

syster en slinga af sitt hår, och jag gaf henne en dylik tillbaka, flätad af mitt. Deras resa blef ej så lycklig som de föregående. Nilsson insjuknade i en svår sjukdom, i Newyork, en stad i Amerika, som J tvifvelsutän erinren eder. Och nära ett år förflöt, innan han var så frisk, att det var att tänka på någon återfärd. Slutligen kom ett bref, hvaruti min syster underrättade mig, att hela familjen med första lägenhet skulle återvända till Sverige. Men dag gick efter dag, och de kära vännerna anlände ej. Slutligen fick jag den förfärliga underrättelsen att det skepp, hvarpå min syster och svåger, och deras lilla gosse, medföljde, hade förolyckats vid Norska kusten. Endast

några få af besättningen hade blifvit räddade, men alla de mig så kära voro vågornas rof.

Här slöt fru Wallin, och de små omfamnade henne, och försökte att trösta henne så godt som de förmådde.

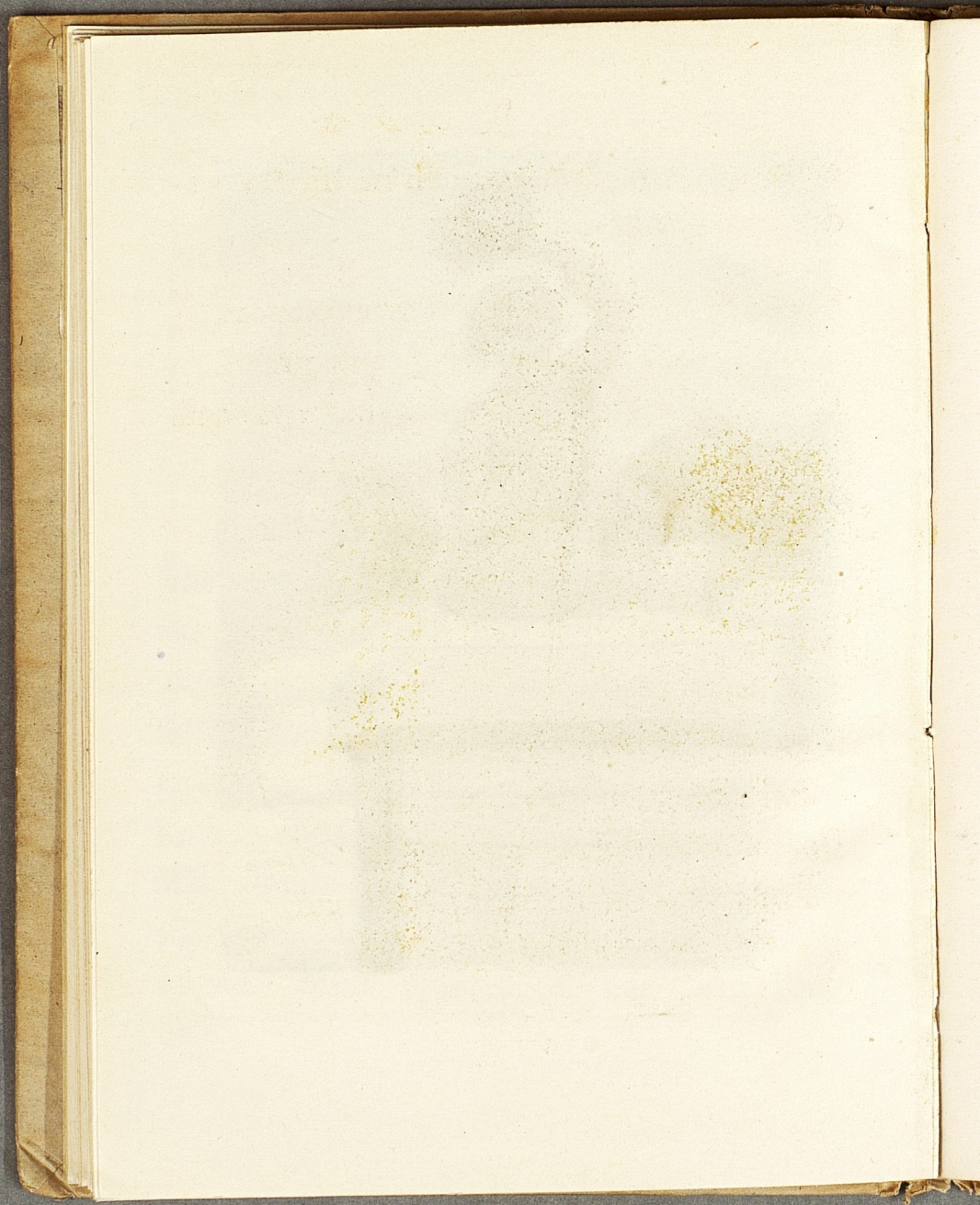
Men nu skola vi se efter, huru det står till med lilla sotarmurre.

Sjunde Kapitlet.

Allt hade gått lyckligt och väl för vår lilla vän, och han satt just nu högst uppe på kanten af skorsten. Det var fullt med snö omkring, må ni tro; och kallt var det också, så att det, som man brukar säga, smällde i knutarne. Men lilla Janne var ej frusen och ledsen af sig. Nej, han var så glad, så glad i hågen. Med muntra blickar såg han



Sotarmurre på skorsten.



omkring sig, lyfte sin viska högt i vä-
dret och sjöng:

Fast jag är svart, som det svartaste sot,
Kan dock min visa jag sjunga;
Hjertat slår gladt, och trots vindarnas hot,
Höjer mot skyn jag min tunga.

Åh hi! åh hej!

Mitt arbet' går nog bra,

Rädd är lilla sotarn ej,

Trallera, trallera, trallera!

Gud, som deroppe i himmelen bor,
Ser mig med faderligt öga,
Har jag ej fader, och har jag ej mor,
Finns dock en vän i det höga

Åh, hi! åh hej!

Mitt arbet' går nog bra.

Rädd är lilla sotarn ej,
Trallera, trallera, trallera!

Föga bekymra mig mödor och tvång,
Aldrig jag sörjer och klagar,
Jag blir väl mästare, jag ock en gång,
Då komma gyldene dagar.

Åh, hi! åh hej!

Mitt arbet' går nog bra,
Rädd är lilla sotarn ej,
Trallera, trallera, trallera!

Men nu kan det vara tid att lilla
Janne kryper ner i skorsten, eller hur?
Jag tycker det åtminstone, och lilla Janne
tycker visst så med, ty han slinker
ned som en ål. Farväl så länge. Lycka
på resan.

Åttonde Kapitlet.

Det gick bra, mycket bra, för vår svarta vän. Han begagna skrapa och viska så, att sotet yrde omkring honom. Men när han kom på halfva vägen, just der skorstensröret utvidgade sig, och bildade liksom en urgröpning, der hände det Janne något.

Hvad då?

Jo, han blef trött, och sömnig, och satte sig en stund att hvila. Han tänkte uppå alla öden, som han upplefvadt under denna morgon.

Först hade han varit i en snödrifva, sedan så hade han blifvit illa, mycket illa, bemött af fru Ströms elaka barn; och slutligen hade han fått det aldrådåpligaste kaffe hos fru Wallin.

— Ack, hvad den Frun var god; och hvad de barnen voro snälla! hviskade han. Gud välsigne dem allesammans!

Och vid dessa orden knäppte han sina händer andäktigt tillsammans. Han tänkte på hvad det ändå skulle vara för en stor lycka, att få gå i skolan och lära sig något Han

tänkte på sina kära, obekanta föräldrar.
Men huru han tänkte, och tänkte, så
... somnade han; och sof snart oskul-
dens sömn.

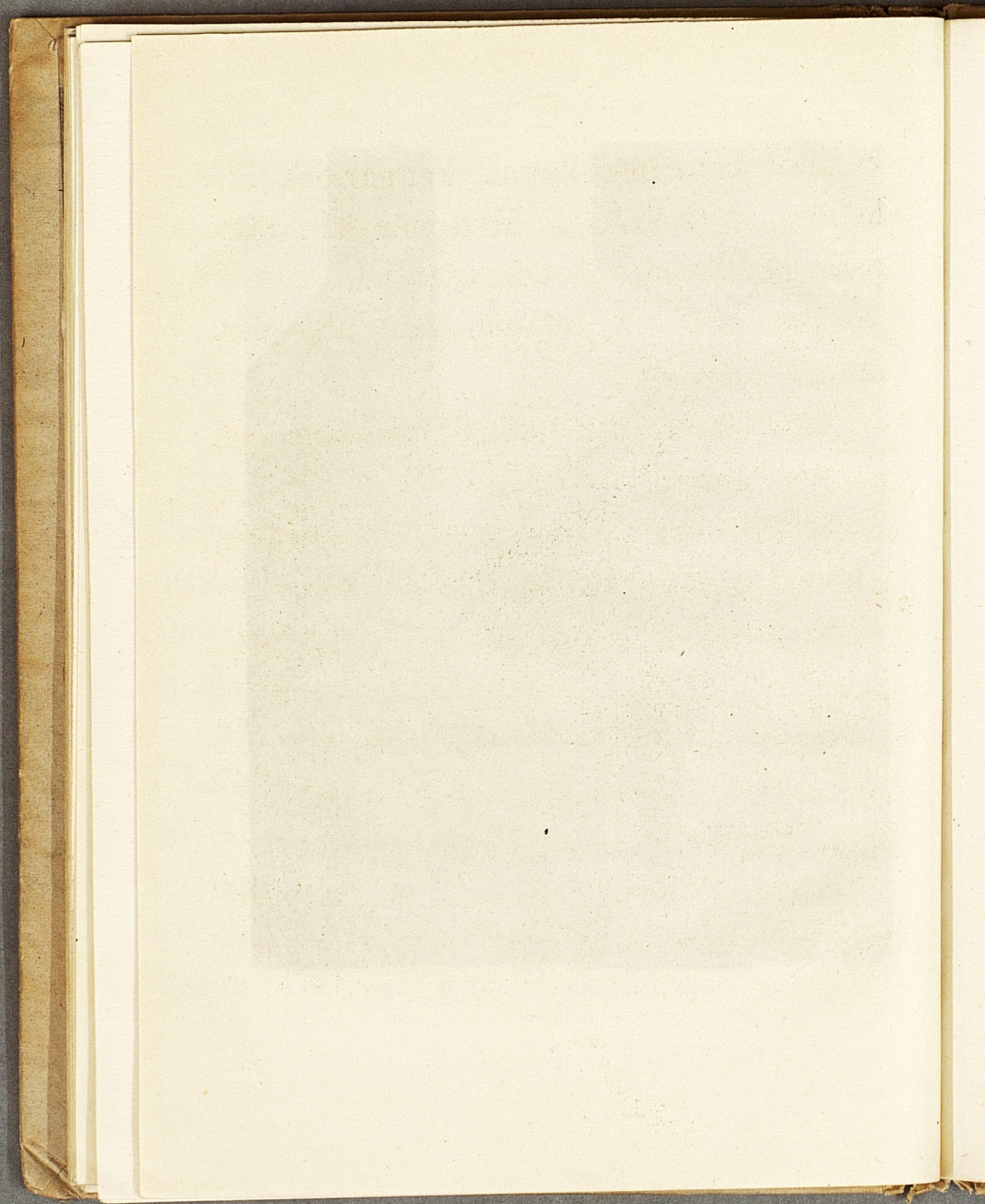
Nionde Kapitlet.

Under det lilla Janne sofver, vilja vi titta ned till fru Ström för en stund. Det är visst ej så roligt; men det kan ej hjälpas.

Att gipsbilden föll om kull, och slogs i bitar — det veta vi redan. Det blef då ett förfärligt väsende. Men slutligen lugnade sig småherrsskapet. Jungfru Marie fick komma in och sopa upp alla bitarna. Sedan det var gjordt, skulle hon bära



Lilla sotarn somnar i skorsten.



kaffebrickan, med kanna, koppar ock tillbehör, ut i köket. Men när hon räknade skedarna, saknades en.

Nu blef ett letande här och der. Men — fåfängt.

Barnen skyller naturligtvis, den ena på den andra.

— Det var på din kopp, som skeden saknades, sade Thilda.

— Nej, det var på din, sade Wilhelm.

— Nej!

— Jo!

Föga fattades att de kommit i luften på hvarandra.

Slutligen ropade Wilhelm, liksom han plötsligt hade fått någon ingifvelse:

— Nu vet jag hvem som tagit skeden!

— Nåå, hvem då? frågade Marie.

— Jaa, det är säkert; mycket säkert! menade gossen.

— Prata ej, utan säg bara.

— Det är sotarn.

— Sotarn?

— Jaa, den der fulingen, som var här nyss.

— Det är föga troligt, invände fru Ström.

— Det är säkert, sade Wilhelm. Han såg just ut som en tjuf.

— Jag skall gå och höra efter der-
uppe hos fru Wallin, inföll Marie. So-
tarn är nog kvar; och har han tagit
skeden, skall jag nog få rätt på den.

Och Marie gick.

Tionde Kapitlet.

Men lilla Janne sof, så lungt och stilla; och hade ingen aning om hvad som föregick dernere.

Han drömde!

Han tyckte sig se ett blekt, men vackert fruntimmer, hvars ansigte lifligt påminte honom om fru Wallins, sagta luta sig öfver honom, och betrakta honom, med milda och ömma blickar. En





Sotarmurre faller ned i spiseln.

egen och underbar känsla flög igenom lilla Jannes själ och kropp, och han ville omfamna den hulda gestalten.

Han reste sig ... utsträckte armarna vaknade ... och föll ... rakt ned i spiseln.

Ett ångestskri flög ur hans bröst, ty han hade stött sig illa mot de hårda stenarna, och bloden strömmade ned från hufvudet och ena knäet.

Nu blef det en uppståndelse!

Kökspigan sprang fram, men sprang straxt ut igen till fru Wallin, för att berätta den förskräckliga händelsen.

In kom den goda frun, med alla de snälla barnen; och alla, alla voro så sorgsna och bedröfvade. Bud skickades genast efter en fältskär, som skulle för-

binda den arma gossens sår; och under tiden sökte fru Wallin, så godt hon kunde, att stilla det framrinnande blodet.

Just när hon som bäst var sysselsatt dermed, inträdde fru Ströms jungfru, Marie, i köket.

— Är sotarn qvar ännu? frågade hon.

Fru Wallin visade på den blödande Janne, och nickade.

Vi ha' förlorat en silfverthesked, fortfarande jungfrun; och barnen påstå, att det är sotarn, som tagit den.

— Jag?! ropade lilla Janne, och reste sig upp.

— Ja, just han.

— Jag är ingen tjuf, sade gossen, och hela hans kropp darrade vid beskyllningen. — Se efter, om den finnes hos mig.

— Var lugn, lilla Janne, tröstade fru Wallin, och gråt ej så häftigt. Jag tror att du är oskyldig.

— Hm! det är just ej så säkert, menade Marie.

— Inga anmärkningar, om jag får be'! sade fru Wallin strängt. Jag skall sjelf undersöka gossens kläder.

Men der var ej mycket att finna. I den ena fickan låg en dansk karamell, och i den andra två slantar. Men slutligen påträffades en sidficka, och den tycktes lilla Janne vara rädd om.

— Låt den vara, goda fru! Der finns det dyrbaraste, jag äger.

— Det är visst theskeden, menade Marie.

Fru Wallin gaf den näbbiga pigan en allvarlig blick, och framtog ur lilla Jannes ficka ett, i papper omsorgsfullt inlagdt, föremål.

Det var densamma hårslingan, som Janne hade burit på sitt bröst, vid det olyckliga skeppsbrottet, der hans föräldrar omkommo.

Men just under det att fru Wallin långsamt uppvecklade papperet instörtade en annan af fru Ströms pigor i köket.

— Vi ha' fått rätt på theskeden, skrek hon med full hals.

— Verkligen? frågade Marie.

— Wilhelm hade tappat den på golfvet, och sedan sparkat den under soffan; sade den andra.

— Den slyngeln! Ja, då ha vi ingenting mera att göra här. Och vid dessa ord smögo sig båda ut.

Elfte Kapitlet.

Med ett ansigte, blekt som nyfallen snö, stod fru Wallin och betraktade hårslingan, som hon höll i handen. Det var densamma, som hon skänkt sin syster vid dennas afresa till Amerika. På det enkla låset, som förenade den, stodo begynnelsebokstäfverna till bådas namn: E. W. och S. N. eller: Erika Wallin och Sofia Nilsson.

— Hvarifrån har du fått denna? frågade fru Wallin med bruten stämma.

— Den är min, kära fru. Den är det enda minnet af mina föräldrar.

— Dina föräldrar. Och hvilka voro de?

— Jag vet det ej, svarade Janne; de drunknade, vid Norska kusten, för åtta år sedan.

— Barmhertige Gud! ropade fru Wallin. Och huru blef du räddad?

— Några Norska bönder funno mig liggande, uppkastad på stranden; och min nuvarande mästare, som, tillika med sin hustru, varit på ett besök hos några slägtingar i Norige, rördes af min sorgliga belägenhet, och togo vård om mig.

— Och sedan, sedan?! frågade fru Wallin.

— Sedan, kära fru, har jag varit hos min mästare ända tills nu.

— Men jag tyckte, sade fru Wallin, att du kallade dig Sjö?

— Det var ett namn, svarade lilla Janne, som min mästare gaf mig på skämt. Jag vet ingenting mer, än att det fartyg, hvarpå mina föräldrar voro ombord, kom från Amerika, och att min mästare har sagt att det hette Hoppet.

— Intet tvifvel mer! ropade fru Wallin, och en ström af tårar rullade utför hennes kinder. — Du är min systerson, Axel Nilsson!

Me
len
hår
var
ster
det
beg
E.
och

— Hvad säger ni, goda fru?! Jag skulle vara?

— Ja, ja! sade fru Wallin glädjefullt. Och från denna stund är du ej mera ett öfvergifvet, ett moderlöst barn. Jag skall vara din moder, och mina barn skola blifva dina syskon. Och vid dessa ord omfamnade hon ömt lilla Janne, eller, som han nu rättare bör heta, lilla Axel, och tryckte en kyss på hans läppar, så sotig han var.

— Välkommen! Välkommen kära Axel! ropade barnen.

Men lilla Axel knäppte hop sina händer, och tackade Gud.

Tolfte Kapitlet.

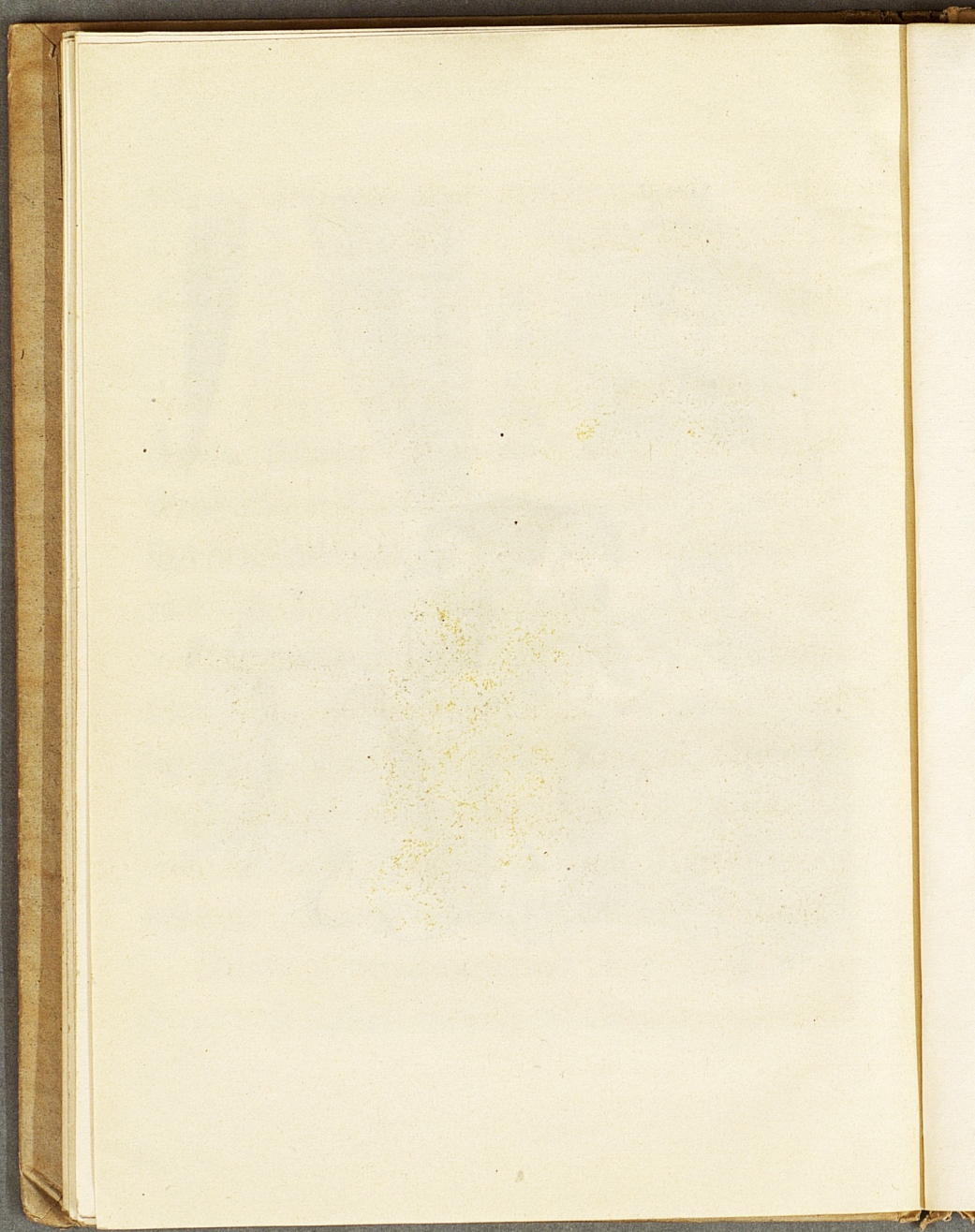
Axels fordna mästares berättelse, och förnyade undersökningar, gåfvo fullkomlig bekräftelse på, att den lilla sotarn var fru Wallins systerson.

Han qvardröjde nu naturligtvis i sin kära mosters hus och njöt der all upptänklig omvårdnad. Vid hans sjukbädd satt dagligen fru Wallin, och Fanny, Hugo och Alfred tillbringade der hvarje stund, som de hade fri från skolan.

Snart tillfrisknade vår vän, och följderna af fallet blefvo lyckligtvis ej far-



Lilla sotarn är sjuk.



liga. Innan korrt fick äfven han, ren och snygg från topp till tå, och iklädd de vackraste kläder, äfven börja sin skolgång.

Han blef flitig och snäll, och hans lärare berömde honom för hans ovanliga framsteg. Och år förflöto i stilla lugn och ostörd lycka. Fru Wallin fick all möjlig glädje af sin unga, så oförmodadt återfunna slägtinge, hvilken i framtiden blef en af Stockholms mest aktade och ansedda köpmän.

Men äfven under sin lyckas dagar, tänkte han ofta och gerna på sin barndom då han sprang omkring, svart som sot, och alla kallade honom för lilla sotarmurre.

hvar, som varit äfven här, och
och angett sin top till så, och klädd
de vackraste kläder, äfven följa sin
skolgång.

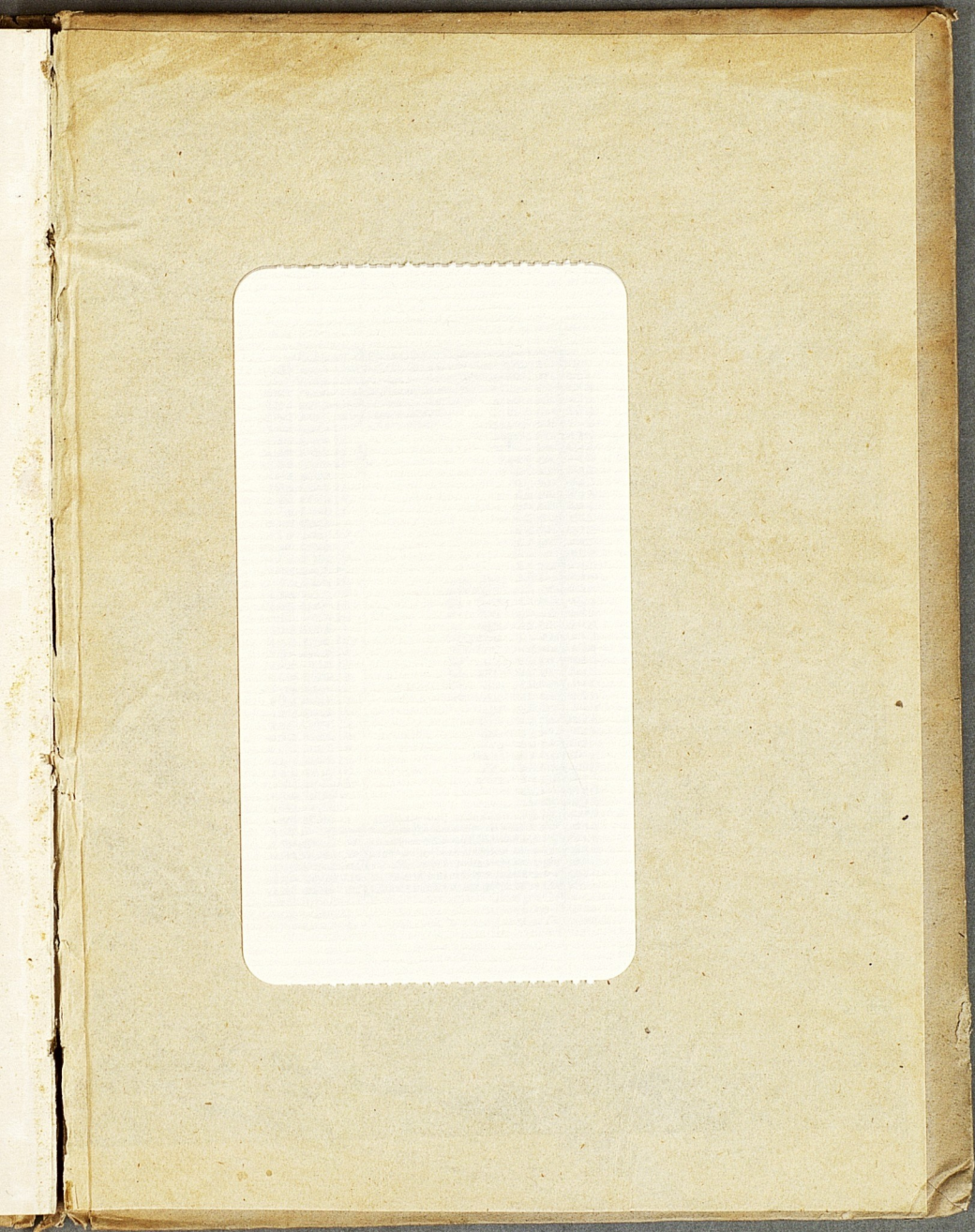
Han blev litig och snäll, och hans
lära berömd honom för hans örnliga
framsteg. Och han idkade i stilla lugn
och ostörd lycka. En *Walla* fick all
möjlig glädje af sin unga, så oförmodade
ästerans städinge, hvilken i trantsden
blef en af Stockholms mest äktade och
ansedda köpmän.

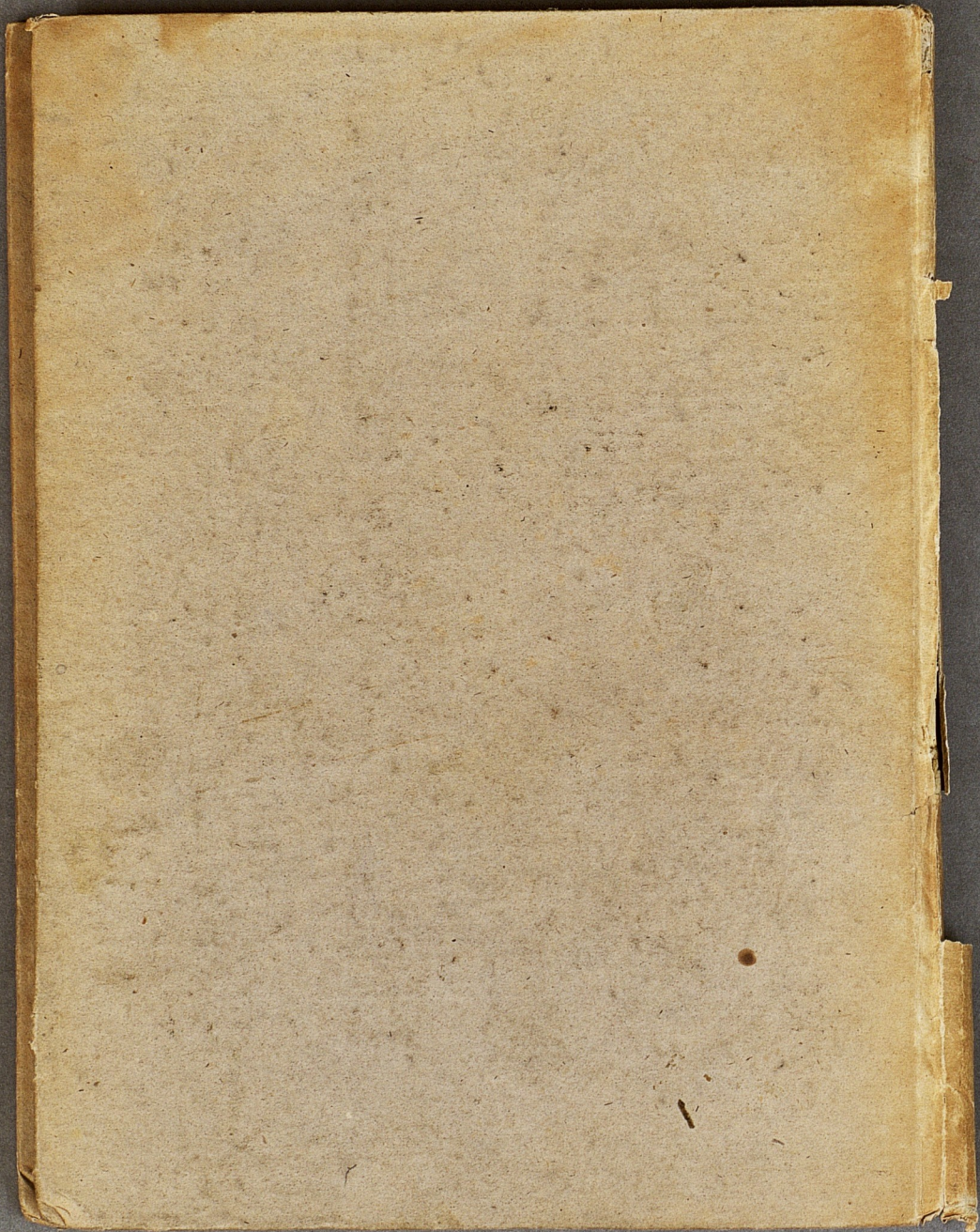
Men äfven under sin lycka da-
gar tänkte han ofta och goda på sin
barndom, då han sprang omkring, evigt
som sol, och på de hönen för

STOCKHOLM,

TRYCKT HOS J. & A. RIIS.

1856.





www.books2ebooks.eu